

Tid, have fremdeles havt Indflydelse paa, at disse Forpagtninger ere gaaede temmelig høit op, og begge disse Omstændigheder have foranlediget, at vedkommende Forpagtere have maatte anstrenge sig og maae anstrenge sig, for at bringe det størst mulige Udbytte ud af det Forpagtede. Men de have da ogsaa fundet, at dette ikke vel lod sig iværksætte, hvor der var Hovet, naar dette ene eller udelukkende skulde benyttes, og de have derfor fundet sig i den Nødvendighed, at maatte anskaffe sig en betydelig Arbeidskraft udenfor Hovet. Nu har den meget ærede Taler yttret, at i Særdeleshed den Omstændighed, at en saadan forøget Arbeidskraft vilde være nødvendig ved Hovet, vilde komme Forpagteren til Skade, fordi han kun interimistisk har Brug af det Forpagtede og det altsaa ei kan have den Interesse for ham at anskaffe sig en saadan forøget Arbeidskraft, som det mulig kunde have for Eieren; men denne Indvending, som jeg ikke skal nægte har megen Bægt, troer jeg dog ikke vil være af saadan Indflydelse, som den ærede Taler har forestillet sig; netop af den Grund, som jeg har tilladt mig at fremføre. Naar den meget ærede Taler har yttret, at Forholdene dog ere af den Bestaaenhed, at hvor Forpagteren ikke maatte findes villig til at indlade sig paa Afløsning, vil dog herpaa kunne bødes derved, at Hovet afløsningen udfattes til Contracten var udløbet, da er det jo bekjendt, at i Særdeleshed i den senere Tid have Vedkommende, baade Eier og Forpagter, fundet sig bedst tjent med at afflutte Contracten paa et længere Aaremaal end man tidligere brugte, og denne Omstændighed vilde saaledes medføre, at Hovet afløsningen vilde i mangfoldige Tilfælde udsættes til en meget fjern Tid. Imidlertid seer man af Lovudkastet, hvad ogsaa den offentlige Mening bestyrker, at dette Forhold med Hovet ønskes snarest muligt, saavidt Omstændighederne tillade det, hævet, og en saadan Udsættelse vilde selvfølgelig være i Strid med dette Ønske og Formaals Opnaaelse. Da det nu ved § 8, saavidt jeg skønner overeensstemmende med Retfærdighed, er bestemt, at Forpagteren ikke skal kunne tvinges til at underkaste sig Afløsningsmændenes Forgodtbeholdende eller deres Be-

stemmelser om den Erstatning, som skal gives ham i Tilfælde af Hovet afløsning, men i Tilfælde af at han ikke vil underkaste sig dette, kan han dog recurrere til Domstolene, saa fremkommer det mig, at Retfærdighedens Forordninger i denne Henseende, naar man vil det ofte nævnte Diemeed, maa anses for at være tilfredsstillende.

Med Hensyn til hvad den meget ærede femte Landssthingsmand for første Valgfreds (Orsted) har anført, angaaende den ved § 9 bestemte Organisation af Overtinstansen, da skal jeg henholde mig til hvad jeg tidligere derved om har tilladt mig at yttre, og som gaaer ud paa, at Organisationen af denne Overtinstans vistnok er af megen Bigtighed, og at der kan være forskellige Meninger om Maaden, paa hvilken den bør iværksættes. Imidlertid skal jeg forsaavidt der yderligere er appureret paa, at en Overtinstans bør bestaae af et dobbelt Antal Mænd af dem, som have fungeret i første Instans, og hvilket vistnok ogsaa i Almindelighed er Tilfældet, tillade mig den Erindring, at der findes Exempler paa, at endogsaa en eneste Mand kan faae den endelige Afgjørelse af en Sag, hvori flere i første Instans have fældet Kjendelse. Det er navnlig Tilfældet med Landvæsenkommissionens Kjendelser, thi disse skulle nu, forsaavidt Vedkommende finde sig misforvøiede med dem, indaendes for Indenrigsministeren, og det bliver saaledes lagt i hans Hænder ene at paadømme de Tilfælde, der tidligere have været afgjorte af flere. Naar der ydermere af den ærede Taler er yttret, at der ved Overtinstanser, selv om de organiseres saaledes som det er bragt i Forslag, hvorved de ville komme til at bestaae af 6 Medlemmer, dog kunde finde saadanne Lovstridigheder Sted, der maatte gøre det ønskeligt, at der var endnu en Instans, der kunde afgjøre hvorvidt saadanne Lovstridigheder have fundet Sted eller ikke, saa skal jeg endnu tillade mig den Erindring, at det er en Skøbelighed, som klæber ved alle menneskelige Indretninger, at Feil kunne begaaes, og med al Vigtelse for Landets højeste Domstol, vil det Tilfælde vel ogsaa der kunne indtræffe, at der idetmindste vilde være meget forskellige Meninger om den Afgjørelse, som ved samme havde